ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

— Vorbim de jumătate de oră şi înţeleg că nu mai eşti un fotbalist tînăr.

— De ce ?

— Eşti prea grav, prea serios. Dacă jucătorii noştri tineri ar fi aşa, atunci n-am avea ce face şi-ar trebui să devenim campioni mondiali.

— La 18, la 20 de ani nu-ţi dai seama ce lucru extraordinar e să ai talent şi să joci fotbal bine. Atunci consacrarea te aruncă brusc într-o altă lume. Te învăluie un fel de ceaţă. Ce, eu nu ajunsesem în nori ? De la Petroşani, direct la Bucureşti, turneul U.E.F.A. — victorie — Viitorul — pluteam, pur şi simplu. Păcat că nu ne dăm seama cînd sîntem foarte tineri ce minunat e fotbalul ! Majoritatea dintre noi pricep mai tîrziu.

— Bine, dar eu te cunosc de 10 ani. Tu ai fost un adolescent inteligent şi pur, iar succesul te-a dezechilibrat puţin.

— Nu vorbesc în special despre mine. Spun doar că fotbaliştii care au succes foarte devreme sînt în primejdie. Iar toţi fotbaliştii talentaţi cunosc repede gloria. Şi, deci, toţi sînt ameninţaţi.

— Cum s-ar putea lupta împotriva mirajului ?

— Prin relaţii clare, precise între jucător şi club. Între jucător şi fotbal. Autoritatea părinţilor. Eventual căsătoria devreme. O căsătorie reuşită este o mare binefacere pentru un jucător de 21, 22, 23 de ani. O soţie adevărată. Am observat că fotbaliştii profesionişti au doi, trei copii la 27—28 de ani. Şi, în sfîrşit, prietenii. Dacă nu ştii să ţi-i alegi, te distrug.

— Tu ai avut prieteni buni ?

— Am avut prieteni mulţi. După ce m-am îmbolnăvit s-au împuţinat. Credeau că sînt terminat.

— Aparţii unei generaţii de jucători foarte apreciată la vremea debutului — Suciu, Petescu, Sorin Avram, Dumitru Popescu, Matei, Jamaischi, Năsturescu. Cine s-a realizat pe deplin dintre voi ?

— Nici unul.

— Ce sfaturi ai da pentru fotbal şi pentru viaţă actualilor jucători din echipa naţională de juniori ?

— Aş putea să le spun multe. Ce-am făcut eu bine şi ce-am greşit. Dar ştiu că nimeni n-ar asculta. Nici noi nu sufeream sfaturile atunci, după ce cîştigasem turneul U.E.F.A., în 1962. Asta-i nenorocirea. Fotbaliştii tineri sînt foarte orgolioşi. Toţi se cred genii. Aşa, încît, nu dau sfaturi.

— Ai trăit multe nopţi albe ?

— Am pierdut doar trei, patru nopţi în viaţa mea. Cu revelioanele. Pentru noi o noapte de nesomn şi de băutură face cît o gripă de două săptămîni.

— De ce beau unii jucători ?

— E un obicei. O tradiţie imbecilă. La victorie beau, la înfrîngere beau. Şi la meci nul tot beau. Am fost astă toamnă, cu Dinamo, la Feyenoord. I-am văzut pe olandezi luptîndu-se cu laptele după meci. Scena ne-a amuzat. O bere nu strică, zicem noi.

— Odată, cînd Di Ştefano a venit la Bucureşti s-a dus noaptea la bar. De atunci i-am auzit: „Dacă şi Di Ştefano, domnule..."

— Din păcate asta ţinem noi minte în legătură cu Di Stefano. Din excepţii facem reguli cînd ne convine.

— Cîţi ani aveai cînd te-ai îmbolnăvit ?

— 26 şi jumătate.

— Era după cîştigarea campionatului cu Rapid...

— Era după o mare bucurie.

— Nebunia de la Ploieşti, după ultimul meci...

— Nebunia de la Ploieşti, cu plîns în hohote şi cu sute de oameni care ne-au îmbrăţişat, dintre care unul, mai practic, cu o mînă m-a strîns la piept şi cu cealaltă mi-a furat ceasul.

— Erai într-o formă extraordinară pe atunci...

— Eram. Şi dintr-o dată control medical şi gata. Îmi venea să-mi iau cîmpii cînd mi s-a spus. Nu doresc nici unui fotbalist o asemenea dramă.

— A urmat spitalul...

— Trei luni de internare. Un an şi nouă luni de convalescenţă.

— Şi după asta ?

— Ce uşor e să spuneţi „şi după asta ?"... În timpul ăsta, la început nu mă gîndeam decît să-mi recapăt sănătatea. Mi-era frică. De multe mi-era frică. Mai tîrziu ideea de fotbal a reapărut cîte puţin. Da cum să mai joci, îmi ziceam, după doi ani de întrerupere şi cu 12 kg greutate în plus !

— După doi ani ţi s-a spus că fotbalul nu-ţi mai e contraindicat.

— Dar acum eram contraindicat eu pentru fotbal. Atunci, în 1969, m-am întors în cartier. Acolo unde începusem să joc cu 18 ani în urmă. Acolo unde se joacă de plăcere am început din nou. Acolo unde mă voi întoarce să joc pentru plăcerea cînd nu voi mai fi bun pe stadioanele cu public.

— Ce mai rămăsese din fentele tale ?

— Nimic. Au urmat 6 luni de antrenamente îngrozitoare. Eram gras şi n-aveam voie să ţin regim, trebuia să mă hrănesc bine.

— De ce ai plecat de la Rapid ?

— Eram complexat, chinuit, şi antrenorul Bărbulescu a vrut să joc în echipa de tineret. Asta m-a rănit îngrozitor. Fusesem cineva în Giuleşti şi nu puteam suporta să mă întorc acolo şi să mă simt tolerat. Am înţeles că oamenii nu mai aveau nevoie de mine. Demoralizat cum eram, doream să fiu mîntuit chiar, dar să simt că fostul Dumitriu II e aşteptat de cineva într-o echipă de A.

— Atunci Valentin Stănescu te-a chemat la Braşov.

— Mi-a făcut un bine enorm. La Steagul roşu sînt nişte băieţi minunaţi. Şi ştiţi de ce? Fiindcă nu se cred vedete. Am redebutat în partida cu A.S.A. Tg. Mureş, la 12 iulie 1970. Valentin Stănescu avea să mă introducă în ultimul sfert de oră. Ce crispat eram ! Nu mai ştiam să lovesc mingea şi nu vedeam nimic pe teren. Da, ce fiori am simţit ! Ca în primul meci de la Jiul, cînd aveam 19 ani. Am plîns la sfîrşit. Pentru a doua oară după plînsul de la Ploieşti. Mi-am zis.: „Mă, Nicki, tu iubeşti fotbalul ca un nebun. Şi cînd te gîndeşti că era o vreme cînd nu-ţi plăcea să te duci la lot"...

— Sînt mulţi jucători care nu iubesc fotbalul ?

— Mulţi. Foarte puţini îl iubesc, iar ceilalţi se servesc de el. Numai jucătorii mari iubesc fotbalul. Pele, Beckenbauer, Bobby Charlton, Di Stefano, Mazzola şi alţii au cîştigat atît după urma fotbalului, încît la 25 de ani n-ar mai fi avut nevoie să joace. Şi totuşi continuă...

— Cum se cunoaşte jucătorul care iubeşte fotbalul ?

— Devine chiar mai pasionat după ce a ajuns celebru. Se bucură mult mai mult pentru fiecare gol şi pentru fiecare victorie, şi suferă mult mai mult pentru fiecare înfrîngere la 27 de ani, spre pildă, decît la 20.

— Care dintre fotbaliştii români sînt fermecători pentru tine?

— Dobrin şi Dumitru. Dobrin pentru că am ceva comun cu el. Deşi nu ştiu ce. Dumitru pentru că este diametral opus mie. De cînd avea 14 ani, am fost sigur de marea lui predestinare. Tot timpul se ţinea după mine la Rapid. Îi plăceam foarte mult. El spune că l-am învăţat fotbal. Nu-i adevărat. Fiindcă fotbalul nu se învaţă. Te naşti cu el sau fără el, asta-i tot. Antrenorii rotunjesc doar nişte lucruri. Dacă fotbalul s-ar învăţa, toată lumea ar juca bine. „Liţă" zice aşa din stimă pentru mine. Fotbalul era însă în el.

— Ce te reprezintă pe tine, în principal, ca fotbalist?

— Plăcerea de a juca pentru ceilalţi. Sînt incomparabil mai bucuros cînd cineva marchează un gol din pasa mea, decît atunci cînd eu înscriu din pasa altuia.

— Ce ai face acum în locul lui Dumitrache?

— Pregătire. Îi spun mereu că boala lui e nepregătirea. E mai mult înhibat decît bolnav. E dezorientat. S-a luat după mai mulţi şi nu ştie ce să mai creadă. Dar vrea să joace. Şi va mai juca. Va redeveni acelaşi, o să vedeţi. Cred în el, cum am crezut în mine. Am învins eu pericolul la 29 de ani şi n-o să-l învingă el la 23 ?

— Cu cine crezi că ai mai izbuti să realizezi un cuplu faimos ca acela de la Rapid cu Ionescu?

— Cu Dumitrache. Dacă va vrea el. Deoarece acum s-au inversat rolurile. Eu am 29 de ani şi el 23. Cu Ionescu, pe vremuri, a trebuit să vreau eu.

— Cum te simţi acum pe teren?

— După atîţia ani îmi dau seama că fotbalul e foarte uşor de jucat. Dacă-l ştii bine. Fotbalul n-ar trebui jucat decît de cei ce-l ştiu foarte bine. Altfel e chin. Acum mingea mi se supune simplu şi văd bine. E clar totul. Mă simt uşor. Ce plăcut e să te simţi uşor! Pentru asta îi invidiez pe tineri. Am să joc atît timp cît am să mă simt uşor.

— Ai de pe acum diplomă de antrenor. Vei profesa?

— Sigur.

— Ce trebuie să faci pentru a reuşi ca antrenor în România?

— Să fii aspru cu jucătorii. Să-ţi ştie de frică. Nu-mi place ce-am spus acum, dar aşa e.

— Ai văzut meciul cu Franţa ?

— M-am bucurat de victorie. Dar ea a depins prea mult de Răducanu. Sper să nu jucăm tot aşa la Budapesta. Lipseşte Dobrin.

— De ce schimbări ar mai avea nevoie echipa ?

— Publicul trebuie să înţeleagă că e foarte greu să umpli la o echipă. Foarte riscant. E ca un organism foarte sensibil. Se dereglează repede şi se reglează greu. Normal, toţi cu jucătorii de pînă acum ar trebui mers. Dar readuşi în formă.

Romulus BALABAN

Dumitriu II

OMUL CARE A ÎNVINS DOI ANI DE BOALĂ ŞI CONVALESCENŢĂ

• FOTBALIŞTII TINERI SÎNT FOARTE ORGOLIOŞI. TOŢI SE CRED GENII • O NOAPTE DE NESOMN ŞI DE BĂUTURĂ, FACE CÎT O GRIPĂ DE DOUĂ SĂPTĂMÎNI • AM PLECAT DE LA RAPID, FIINDCĂ OAMENII NU MAI AVEAU NEVOIE DE MINE • DOAR JUCĂTORII MARI IUBESC FOTBALUL • ÎMI PLACE SĂ DAU PASE DIN CARE SĂ REZULTE GOLURI • O ECHIPĂ E CA UN ORGANISM FOARTE SENSIBIL. SE DEREGLEAZĂ REPEDE ŞI SE REGLEAZĂ GREU.

PRIM PLAN

PESCARU

Pescaru a împlinit zece ani la Steagul roşu. Aproape de necrezut. Şi te întrebi : nu cumva e o glumă gîndul că Pescaru juca la „Steagul" în anul turneului nostru victorios U.E.F.A., de la Bucureşti ? Şi, totuşi, nu e o glumă. „Bine — veţi spune — dar unde era Pescaru, juniorul, în anul turneului U.E.F.A.?" De astă-dată, răspunsul e indubitabil : mijlocaşul cel tînăr se afla în urma unui Jamaischi sau a unui Neşu, pe care astăzi îi depăşeşte cu cel puţin o clasă.

Pescaru e un fel de Domide al Steagului roşu. Braşovenii spun fără jenă că echipa lor ar reveni curînd în B (sau chiar în C) fără Adamache sau Pescaru. (Bineînţeles că acest compliment a trecut fără efect pe lîngă ponderatul Pescaru).

Mi-aduc aminte, cu ani în urmă, cînd se adunau antrenorii de A la Bucureşti, pentru a chibzui, împreună, asupra echipei naţionale, regretatul Silviu Ploieşteanu îşi încheia de fiecare dată cuvîntul cu o frază care devenise stereotipă : „Bineînţeles că din echipa mea, Steagul roşu, Pescaru e oricînd apt să joace în primul „11" al ţării". Şi, totuşi, pînă la urmă, Pescaru a jucat doar puţine minute în echipa naţională. De ce oare?

Pescaru este, prin excelenţă, un fotbalist egal cu sine însuşi. Din această egalitate s-a născut un echilibru şi o gravitate care, în mediul de foc al fotbalului, înlesnesc foarte rar ascensiunea unei mari vedete... Acest excelent jucător de mijloc care se numeşte Nicolae Pescaru a fost barat în drumul său de un Ghergheli (ieri) şi de un Dumitru (astăzi), care au punctat de fiecare dată prin nerv şi înverşunare. Pescaru a înţeles foarte bine ambele pericole, dar n-a avut, cred, puterea contraatacului, poate dintr-o prea lucidă scrutare a destinului său de fotbalist.

În decursul acestor ani, doi oameni (mai puţin resemnaţi) au decis să se bată pentru mult prea olimpianul lor elev Pescaru. Aceştia au fost Mărdărescu şi Proca.

Acum doi ani şi ceva, în preajma Mundialului, „Gil" Mărdărescu a făcut din Pescaru un libero în spatele fundaşilor. Rezultatul ? „Pescăruş" a fost cel mai bun jucător român în turneul Israel — Australia, fiind o copie perfectă a celebrului Picchi. Din păcate, Mundialul bătea la uşă şi „jocul era încheiat" — cum spun crupierii.

Acum o lună şi ceva, Proca, dominat poate tot de ideea de a-i oferi elevului său posibilitatea de a abandona „calea de mijloc", a făcut din el un virf de atac. Rezultatul ? Pescaru a făcut o serie strălucită, aducîndu-şi echipa în preajma liderului. Din păcate, meciul cu Ungaria e foarte aproape şi, astfel, „nimic nu mai cade" — cum spun crupierii.

Mi-aduc aminte, în deschiderea meciului cu Franţa, Pescaru a intrat, tîrziu — ca de obicei — în minutul 46, în echipa olimpicilor. Timp de 17 minute a stat — ca de obicei — în umbră. Apoi, însă, într-un singur minut de răzvrătire, a fulgerat stadionul cu două goluri de neuitat. Am impresia că aceste fulgere anticipează un tumultuos final de carieră...

Ioan CHIRILA